

MIRAMAR

PRECIOS DE SUSCRIPCION

Provincias: Un trimestre . 0'75 ptas.
Extranjero: Un año . . . 6'00 »

— Pago por anticipado —

Correspondencia y Administración
Luna, 27.—SÓLLER (Mallorca)

No se devuelven los originales

SETMANARI BILIGUE, SATIRIC Y DE BON HUMO

ES PROCÉS VERGA-MASCLE ROS

Divenres passat tengué lloc a l'Audiencia es judici oral d'aquest populá procés.

Antes de s'hora señalada sa jent ja, s'apinava a devant es portal per poré prendá lloch quant donasen, sa veu d' «Audiencia pública» s'arribada des processat, qu'anava afeitat de fresch, va essé rebudá amb aplausos.

Pochs, molts poch, dat es gran número des qui esperaven varen essé es qui, a s'hora oportuna, amb exposició des fisich, lograren bossí de banc o terreno a dins sa Sala.

Comensá s'acta en sa lectura des folleto «El Miramar Embarrancat». Es qui, com noltros, no coneixiem aquesta obreta des Mascle Ros sinó per referenci y en canvi coneixém en Jordi Martí fa molts d'añs, mos poguem convensa que ses injurias graves eran originades exclusivament pa sa forsa des consonant. Era alló des vers célebre:

¡Ob fuerza del consonante a cuanto obligas que conviertes en blancas las bormigas!

Es Mascle Ros, que te un talent natural envidiable, qu'es llástima que no haja estat cultivat en s'estudi corresponent, es un *glorioso* nato y no es un poeta d'aquets que seguint ses regles de sa sintaxis, sa prosodia, sa métrica y auxiliats d'un diccionari de consonants amb unes hores fan un soneto o mitja dotsena de quintilles. Es Mascle Ros ni ara ni may ha seguit regles per rimá pero en canvi sa seua feina sa pot contá per kilómetros de cuartetes o grosses de quintilles o décimas. Consona talent amb *aigordent*, ros amb *esquerós*, *baladra* en *lladra* y quant deixa sa ploma se queda tant fresch com si s'hagués menjat un robiol de fuis.

Persuadits d'aixó extrañarem que s'acusadó privat, qu'era Don Xim Pascual, tot un talentasso, posás en cuntra des processat *toda la carne en el asador*. Es seu discurs va essé en gran manera exajerat per dos extrems: Ni en *Verga* es tant sant com el mos pintá, ni es *Mascle Ros* es tant *dimoni* com va dí. Noltros compreném que, después de sa campanya de «Foch y Fum», hey ha motiu per Don Xim sentir-se ofés pero per un missé de talla encara hey ha d'havé clases y no es cristiá ni molt noble venjá amb una hora y mitja d'*epítetos*, que dada sa situació de s'acusat equivalen a *sarcasmos*, ses quatre *moixonies* de bona o mala pata, que un trabayadó, qu'escriu mes per instint y rutina que per altra cosa, li haja pogudes dedicá durant es desarrollo des procés.

Ses habituals ocupacions no mos permateren senti sa defensa que fe des processat Don Aleix Corbella missé jove qu'en poch témps

s'ha enfilat amunt. No dudám qu'heu fe beníssim pero, a pesá de sa brillantissima defensa, es Mascle Ros ha estat condemnat a 3 añs 6 mesos y 21 días de desterro a 100 kilómetros de Palma y a 1000 pessetas de multa. Ni un día menos, ni un kilómetro menos ni una pesseta menos de lo que li demanava s'acusació privada.

Sentim es fallo com a cosa nostra.

Com hem dit fa añs que coneixém es Mascle Ros, tans com na fa que l'avisarem de que sa seua manera d'escriura li donaria bastants de disgusts. En Jordi Martí encara es jove, sa deixa guiá pa s'impressió des moment, per lo qu'es ses sentiments li dicten, per lo que li contén es seus amic y aixó, a la curta o a la llarga, te es seus inconvenients. Y encara hey ha una cosa pitjó; no ha volgut comprenda may que s'humorisme te un límite vedat, que sa sátira te una frontera natural y que queda prohibit terminantement pa sa llógica, per sentit comú y per humanitat, es traspasarle. Y es llástima que sia així un homo com ell qu'en sa ploma en sa ma no te imposibles, un homo com ell que fa dos añs no sabia escriura en castellá y avuy pes seu propi esfor, pes seus propis merits, escriu articles amb'aquest idioma, que tuthóm aplaudeix y no tenen res que desitjá.

N'hi ha que dirán que sa seua condemna es un timbre de glori, pero noltros ferém present qu'es toreros, per lo regulá, no adquireixen valentia a forsa de cohides sino a forsa de fé filigranes en sa capa enganant sas hañes des bou.

**

Per acabá quatre paraulas a D. Juan March. Condemnat «Es Mascle Ros» es tribunal li ha dat a vosté una cumplida satisfacció.

Si vosté es un homo tal y com el mos dibuixá Don Xim Pascual ha arribada s'hora de demostrarhó, nó en paraules, sinó en proves.

Pot essé qu'Es Mascle Ros no s'humiliy a vosté, y hasta no hu creim probable porque hey ha persones que son així, que no comprenen com diu es clasiche:

¡Que nunca es más grande un hombre que cuando está de rodillas!

Sin embargo, Don Juan, vosté l'ha de perdoná y com mes expontáneo sia es seu perdó mes laudable será aquest ja qu'es sant, es noble, es hermós perdoná ses injurias, per graves que sien, per amor a Deu.

JIMENEZ

DUPTE

D. Toni es un senyó molt ric casat amb una senyora molt guapa y que segons malas llengos fa s'uyet a un jove de devant caseua.

Aquesta senyora es molt presumida, y per aixó es que sempre está devant es miray, ara pintansé es morros, are em-

pastantsé sa cara en crema y *coloretes*, assestxuaix enfarinolantsé en polvos tan escandaralosamente que pareix en *Pierrot* en persona.

Es seu senyó, que segons ella es un mal sofrit, no pot consenti qu'an aquest témps sé desfressigue y sempre hey há saras pitjós qu'es de cá el Rey, hasta que Don Toni empipat d'el tot, agafá es nin, qu'a pesá de just feni sis anys es molt viu, y

sen van a passetjá, y per cert que sempre los na passan per a sala, y per dú a vendre a sa plassa.

S'altra día qu'encara crema, los na passá una digna de qu'aquest setmanari la conti a sas seuas simpáticas lectores, y an es no menos simpáticos lectós.

Es senyó, com es costum, sortí a passetjá amb so nin, traguent hasta y tot foc per sas puntas de sas ungles, tan grossa havia estada sa contienda amb sa dona.

Ets aires li llevaren es mal humó, y s'assegueren a un café mirant passá la gent.

Amb aixó veren vení en *Macarroni* qu'era un cacahueté famós, amb sa cantinella acostumbraia.

—*Cacahuets torradets masueta plena y bon caramullet!!!* ¡Qui en vol una!

D. Toni en comprá cinc céntims an es nin el cual se posa a menjá, y menja qui te menja, emperó amb aixó entre es cacahuets hey havia una pedreta y es nin sense notarle la sé posá a dins sa boca y li doná una tan mala estreta qu'es rompé un quixal.

Descap d'un día es nin sa queixá qu'aquí ahont se rompé es quixal li feya molt de mal. D. Toni l'hey mirá y en atecta tenia tota sa geniva tant inflada qu'alarmá es senyó y aquell mateix día el dugué a cá dentista. Hey trobaren asseguts esperant las tocás es turno una veyá qu'en sa galte embenada donave potadetes en terra acompanyades d'ays y jemeçs, y llevó un homo amb una galta d'un pam fent sa competenci a sa veyá, pegant també potadas pen terra amenissadas per maldicions y llamps y pestes.

Es nin vent aquell cuadro sa jirá a s'ompare y li diu:

—Digui munque jaquets que també deven havé menjats cacahuets d'en *Macarroni*?

PEP NOY

Gaspachos Ciutadans

Lo que passa a Mallorca es gros per botifarra. Un cert día que teniu es ventre brut pensau que per ferlhó net no hey ha com s'oli de resino.

Y com per comprá oli de resino encara no hi ha costum d'aná a Plassa vos dirijiu a ca un potecari demanant preu de tres unses d'aquest purgant. El trobau ca y anau a un altra y cansats de corra potacaris vos donau conta qu'en s'oli de resino existeix una diferéncia molt notable y qu'encara que tots el venguin ca uns el venen mes ca qu'ets altres.

Bueno, pues lo que passa en s'oli de resino passa en ses subsistencias. Ningú les ven barato pero a dins es ca existeix tota una escala de preus vertaderament abusius.

Resulta qu'es qui ven en gros blat, arrós, carbó, lleña, ous o sia lo que sia comensa per aplicá distintas tarifas segons s'importancia des pedido o ses condicions de pago y después es venedó en menut ermola sa guinaveta y ¡ay des desgraciat que ha d'esse víctima des preus que a ell li dona la gana aplicá!

Sempre hem dit que així com no hi ha cuña pitjó que sé des mateix llañám no hi ha pitjó rebenta pobres qu'es mateix pobre. Sa prova la teniu mirant es preu a que venen ets articles de primera necesidat aquestes botiguetes cuyos dueños resulten es vertadés explotadós des seus germans. Es pobre rebtant es pobre. ¡Si aixó es just que devalli Deu y heu veje! Y al entretant ni es Governadó hey posá un sant ramey, ni s'Alcalde sen entera, ni sa junta de Subsistencias heu arregla.

Y resulta qu'es pans de pesseta ja no los veuen y qu'es panets de dos son com Deu, que no tenen principi ni fi.

Señó Governadó; señó Alcalde; señós encarregats des blat, que venga es pá unich, pero que siga un pa qu'el vejem, que siga un pa nutritiu y així al menos tots podrem exclamá:

—*Panem nostrum cuotidiane da nobis bodie....*

~

¡Un poch de compassió per aquells que van a peu!

S'altra día un automóvil que, nada menos, anava a veura en Weyler, per poc va atropellá a dos amichs nostros que a demunt s'acera de devora es Teatro Principal arreglaven es seus asuntos.

Sa circumstancia de que Don Fernando Estades fos un detcs ocupants des *vehiculo* no autori sa perque s'agotasen dues vides humanes per causa de que no tocasen bocina, invedisén es terreno destinat a ses criatures y anasen a una velocidat excessiva.

Per aná a veure en Weyler, encare que sien nebots seus si pot aná *piano piano* porque qui va *piano va lontano* y qui va *piano va sano*.

Y val més una vida humana, encare que sia sa d'un pobre, que totes ses pomes de s'Avall.

COSAS DE L'OFICI

—Voldria sa pegás foc y que pagarlo no pujan, a nes casinos que jujan a sas cartas y a nes joc. Es meu homo altre vegada aquesta nit ha vengut después que ja havia perdut entera sa setmanada, cupa d'aquets jugadós que son jugadós d'ofici porque fan sortí des quici es probres trabayadós. Qué son uns vius alguns diven pero jo conec sas taras y dic que tots son uns lladres es qui de sas cartas viven. —A poc poc; ni heurá que heu son y jo qu'heu tenc ben provat

per jo som ben honrat
devant Deu y tot lo mon,
y no obstant jo, medoneta,
sols de sas cartas me visc
y a jurá casi me risc
que tenc sa concienca neta.
—Com ets altres vos sereu
si tenu es malehit vici
de sas cartas.

—Es ofici
honrat, per molt que digueu
—Defensanté no t'enfiis
pues sas cartas perdició
son de moltes de familis
—Y també de mols fortuna
—Llevat d'algun nonigü
poque vergonya com tú
no son bonas per ninguna
persona.

—Tenu present
que dit que som honrat
y ara vos ja m'heu faltat.
—T'he faltat

Naturalment
de nonigü m'heu tratat
y tal trato no merec
pues ja he dit y repetesc.
de que jo som ben honrat.
—Pues jo te torn repetí.
que si te vius de sas cartas
y sols des seu guan t'afartas
ets un... un... no t'ho vuy dí.
—Som un honrat heu sostenc,
lo que som carté des poble
y amb un guan honrat y noble
de sas cartas me mantenc.

N'URBANO

France 11-9-1918.

De sa Regió

D'ALARÓ

Una taula de tres individus que no volem
di qui son, comentaven lo que passe a sa So-
ciedad Llòrique, digo, Catòlique Sportiva.
Es és cas qu'aquesta Sociedad cada dia 5 tenia
Junta General y ja fa tres mesos que no n'
han tengud cap. Allá dedins tot socio estava
y está privat de jugá a interés, però resulta
qu'es de sa Junta, arman burro, marilla y
vaques, después d'havé dinat fins es vespre,
y es jugadós de vaques enlloc de jugá lo seu,
jugan es fondos de sa Sociedad Tayan a de-
vall una figuera de bordissot blancas y los
serveix de taula un bastidó d'escenari.

Tan atolondrats los té es joc, que tenían
preparada una gran festa, tanguent enseyat
es drama «Lázaro el mudo», amb un progra-
ma lo mes selecto, haguent carreras en grans
premits sumant un presupost d'unas 160 pes-
setas per cintas y premits. Inclús hey havia
d'havé Ofici majó, orga y coranta horas,
predicant un predicadó molt afamat. ¿Sabeu
es programa ahont es? Idó a sa basura o an
es bussón de denuncias

DOS PERES Y UN TONÍ

DE FELANITX

An es es carré de Califiguera tenim dues
joventas que per assé tan joventas encare
no reparan en so teni relacions amb homos
majós d'edat.

Es és cas que sa lletera (perque a caseua
venen llet) y sa compañera sostenen relacions
amb un mercadé, dit mercadé sol fé sa pas-
sada per ca sa lletera devés las dotse o las
dotse y mitja.

També ditas polletas han aferrat dos in-
felissos joventes, un es un trist le ré que so s
no fá sa mida y s'altre es un que de masse bó
se pert, porque creis que seran es qui pagarán
es mal d'un altre.

En resumen trob qu'aquestes polletes tan
presumidas enlloc de..... festetjá los valdria
més se cuydassen de teni es sopá cuit cuánt
s'ompare vé d'es trabay y no se trobarian an
es lloc que s'ompare atupás sa mare, així
com sosehi s'altre dia qu'es lleté vey atupá
a sa lletera veyá.

UN QU'HEU SAP

DE CAMPANET

Atenció campanetés qu'aquest pic es nos-
tro Corresponsal romp a la castellana:

Con bastante concurrencia celebróse en la
Audiencia de Palma de Mallorca, el 26 del
pasado Agosto, como ya teníamos anuncia-
do, la vista en juicio oral y público de la cau-
sa instruida por el Juzgado de Inca, contra
nues ro amigo y popular «Casetas», acusado
del delito de resistencia.

Dicho procesamiento, procesamiento sim-
plemente baladí, lo siguió con grandes ener-
gias nuestro Alcalde sin cuidarse de que con
el proceso de la unian fuertes lazos familiares.
Una vez reunidos en la Audiencia y decla-

rado nuestros empleados Municipales, y el
Carnicero e interrogado al procesado, no se
pudo probar nada en contra de él, pues al pre-
guntar a Casetas: «¿Es verdad que la misma
noche cuando le conducían a la cárcel dijo a
este señor (este señor era el Alcalde) pillo,
ladrón, borracho, escandaloso.....?» Casetas,
contestó, animado por el valor de su inocen-
cia y por la fuerza de la razón: «Dispense Su
Señoría. Cuando me conducían a la cárcel di-
je solamente que si me metían en ella, era
honrosamente, no por pillo, ni por ladrón;
ni por borracho, ni por escandaloso ni por...»
Aquí el amoroso Alcalde se quedó con
la boca cerrada y la cola entre los pies, y una
vez examinado lo relatado por ambas partes,
el Fiscal dictó un veredicto de inculpabilidad
para el procesado.

ES CORRESPONSAL

(Continuará)

DE ALGAIDA

A Algaida vengueren s'altra día uns cuánts
excursionistas, (no sé d'hont eran) a visitá
es poble.

Doná sa casualidad qu'estant élls aturats
a demunt sa plassa, jo qu'els s'estava aprop
sentís un que deya:—Aquesta plassa seria
molt hermósia, si aquets ábres estaven ben
cuydats.

Y dic jo ara ¿Y s'aná aixó tant descuidat,
qui es qu'en té sa cupa? ¿Som noltros pro-
bres? Segurament que no.

Per lo tant, an es qui tenen s'obligació d'
haversen de cuidá, los vuy dí qu'es una des-
honra per élls, es que, es forastés que venen
a visitarmós, se vejan obligats a criticá una
cosa que ben duita, seria objecte d'admira-
ció.

Y tanta sort que d'aquests turistas no ni
hagué cap qui tengué s'ocurrenci d'aná a
rodá a sa bomba, porque s'heuria cansat de
rodá y no heuria treia u a sola gota d'aigo.

També supós que notaren qu'aquí no hey
ha alumbrat de cap classe, cosa també molt
poc favorable per s'honó d'es poble. Sen ha
parlat molt pero obrat poc.

Y si haguessen sabut sa costum qu'ha en-
trada an es poble, si qu'haguessen xerrat Me
referesc a sa costum qu'hey há de festetjá a
las foscas, porque estant a la fresque no han
de manasté llum. Y si es petróleo segueix d'
aquesta manera no tendrem més ramey (s'
enten es joves) qu'armá un impermeable, en
vení s'ivern, porque no podrem fé més que
festetjá a sa serena, per estoviá llum y si mos
agafa fret, no será d'admirá que qualque día
ni haje qualcún qu'es posi a devall sas falde-
tas de s'atleta, cosa que pot dú un mal re-
sultat.

UNDES POBLE

DE BINISALEM

Molt brillanta resultá sa festa que tancá es circuit
de s'orda de sas festas de temporada qu'es vehins
d'aqués poble dedicaren an es gloriós y sabi sant
Agustí.

Tot aná magníficament, salvo alguns petits inci-
dents qu'apenas mereixen ferné menció, un dels
cuáls v'assé cuínt un carro d'en Jordá passava per
un d'es locals adornats, ahont el senyó León tenia
instalada una taula, que més pareixia un carro
ambulant, que no un tauletxo de sabaté (com efectiva-
ment era) en la cual servia jelats a la «Francaise»,
a l'«inglesa» y a la «Mahometana»; pues aquets
desventurat de Sr. León, tengué sa desgraci de que
s'indicat carretó xocás en sa seua taula. Aquell acta
oteria s'aspecte d'un terremoto, lo que sentim viva-
ment, porque per compensá tals perjudicis heurá de
passá uns cuánts estius explotant aquesta materia.

En quant a sas pajusas se poria dí alló de: arte,
elegancia y salero, especialment aquéllas dues jeve-
netas d'es centro que mes bé pareixian dues palo-
mas que dues jermanas, y en cuánt a s'amiga que
las acompañava, en que no'hu diguem tenim lo
mateix per dirli.

Y de s'ensaymada direm que feya mes ganas de
menjarle que de comprá es billets qu'encantava el
senyó M. Martorell.

A lo tocant an es ball se perdé pér massa bé y
per massa entusiasma, ja qu'es local no'hu perme-
tia. Mirat de d'alt alló pareixia una gabi en cin-
canta ventradas de conís, y mirant d'abaix s'as-
samblava a un gabió d'agafá ratas a las foscas, pero
no hey havia altra puestó més apropósit qu'es
«Camp d'en Terrassa».

EN TORRENS

DE MANCÓ

¿Y ara que deu assé veritat qu'aquell senyó de
sas uyeras no s'ha temut que dins es poble hey ha
dos xibius ahont se juga de lo més granat a joch
prohibit, sense que sigu en molestats per ningú! Es
ben raro, aquí que tot se sap! Pero, en fin, per no
rebaixá es prestigi d'un primat des parit endioté, li

farem es favó de creura que no'n sap res, en sa
condició que mos ha d'acompanyá a fé una voltet-
pes poble a certes horas de sa nit, perqu'es cona-
venci de que no's invenció nostra lo que deim, to-
ta vegada que, si ses vidrieras no li serveixen de
cucals, porá presenció com estiren s'oreya an en
Jordi en sa mateixa tranquilidat que madó Marke-
sina fa una trenta una.

Noltros no porem permetre que se tolerin aque-
sta casta de diversions que només serveixen per lle-
vá es quatre plomissions que quedan an es pobre
trabayadó, deixantlo mes pelat qu'un jonc, porque
a sas plomas ja les mos han arrancades es botigues
a forsá de pujá ets aliments, principalment sa farina
que de tan alta qu'está hey ha que mirarla en teles-
copi, assent lo que constitueix s'element principal
per lastrá es nostro gavaix, tant es així que pensam
solicítá una reforma an es Parenostro, ja que no
hey ha medit de conseguí lo que demanam en sa
segona part.

Si ses cosas no mudan, d'aquí en devat será pre-
cis viura a lo camaleón, fins que de tant de badá sa
boca an es vent, arribi s'hora qu'es Turch mos ha-
ja de firmá es passaport per s'altre barri, contant-
mós alló que diu en Bolla, que la mitat es miserli
traspasantmós después an en Beneit que des pri-
mé pismos mudará an es baixos y.... tablean.

NEV-NEV

D'ESPORLAS

Foch y Fum de la setmana passada, amb
un estellicó firmat per Un tronxo de col m'ha
critica sa meua imparcial ressenya de sa be-
cerrada de dia 28 des mes passat.

Un tronxo de col mos dedica es mencionat
estellicó, que sé destaca entre ets altres per
no teni cap ni peus, y per está fet segons veim
per un d'aqués que solen d'ú an es cap un
cabastrell, y molta llana pes clotell.

Comensa diguent que és qui l'hev ha fet
posá, o bé hey veyá poc o bé l'hey ha contat
qualcún que tenia molta pó d'es lloros per-
que veim qu'enlloc de desacreditarlós los a-
labas ¿Recordá es lectó qu'en sa meua resen-
ya alabas jó es lloros?

Y mes avall vehim: «¿O és que tal vegada
te pó d'ells?» Avertim an es tronxo de col que
may sas formigas han fet pó a un jigant

Si Un tronxo de col (y tant tronxo qu'es!)
te ganes d'entablá una polémica en jo, que
parli clar y com ets homos, y discutirem
sobre qui son es lloros, deshonra d'es noble
poble de Esporlas.

Que me parli c aret, que jo just entenc es
llenguatjes de personas.

MANAGUETA

(Aixó havia d'assé publicat fá dues setma-
nas, pero no tenguent sa firma de s'autora,
no l'hem publicat fins ara que la tenim.

Sa senyora no li fe gens d'assunto sa xerre-
duria que li dirijiren sobre lo d'es maestruchos,
pues ella sen riu de tot porque grácias a Deu
té senyós an es poble que miren per ella, y
que no fan cas a xerrims ni dimonis boyets.

Mes valdria qu'haguessen posat qu'es mes-
tres están tois retjirats d'esde qu'hey hagué
Sarau a Ca'n Fortuny, y que per cert no ba-
darán pús sa boca.

També més valdria qu'enlloc de criticá es
ventra a Sa senyora, s'haguessen criticat es
seu, que ni ha un qu'el té tan grós qu'hey cap
a dedins, sa fabrica de Ca'n Fortuny sensera,
allá ahont el té nolt curiós.

Gracias pes favó, y manau a

SA SENYORETA

DE BUNYOLA

¡Aquesta sí qu'es bona!

No fá gaire temps qu'hey v'havé un jove,
qu'es pensa assé es més pinxo de la Vila y
qu'es creu que ningú li pot escopí a de vant,
que porque s'atleta (un behé qu'es sol may
l'ha tocada), parlá d'enjigarlo, sen v'aná tot-
duna a Ciutat per prenda milló modelo, y
vení fet un figurí a fi que s'atleta quedás xi-
flada per éll, y li fojissen sas seuas ideas do
despetxarlo

Idó bé, arribá a Ciutat fet un toro, resolt
a gastarsé sa pesseta, sols per porersé presen-
tá a devant s'atleta fet un miray Bé miravá
per tot pero pe'n lloc trovava lo que serçava
fins que de cop y boley passá un subjecte
molt conegut per tot Palma. Es bunyoli que-
da sorpres ventllo vestit d'aquella manera, y
com qu'ell serçava aná vestit igualment qu'ell
si acostá diguentli —¿Vosté qu'es en Nicolau
Marieta? Per servirlo —Idó jo estic re-olt a
fé un poc d'planta pes meu poble y voldria
que vosté hem donás details, d'ahont y com
vosté se vesteix —En molt de gust, vaji a
un marxando d'aquest de per plassa y li com-
pri quinze céntims d'endiana, y vé a jó y li
arreglare es traje

UN QU'HEU VA VEURE

(Continuará)

DE FORNALUTX

Demá diumenja, hey heurá grans festas en
motiu del Nom de María. Hey heurá uns se-
lectos números, y casi tot lo de costum.

Sas fornalutxencas farán badá uns uys com
a salés an es sollerics, tan endiumenjades a-
nirán, y es fornalutxencs badarán un pam de
boca vent sa jentada que de segú acudirá a
presenció tan notables festas.

La setmana qui vé en tornarem parlá.

XERRIMADES

Una de bona y fresque.

Dilluns a vespre a devant Ca'n Carrascosa un
parey de bergantells los pegá per barayarsé, pe-
gantés pinyas a granel, y rossegantsé pen terra com
a tígres, reunint allá tota sa gent que baixava de
s'Estació. A lo darré se ni presentá un altre y per
desapartirlós pegá una puntada de peu a un, y una
castanya a s'altra, fojint después. Vataquí un medit
racional y nou per desapertí bregues. Aquets s'així
caren y no vent ningú aprop d'ells, se tornaren en-
vestí, però un agafá per sa camia a s'altra y fós per-
que li pegás s'estirada forta o porque sa camia era
veya, la cuestió v'assé qu'en fé dos trossos d'ella,
quedant l'amo de sa camia en disposició de prenda
un banyo de mitx cós, partint d'aquell lloc amb un
dit de vergonya.

Ara noltros mos deim. ¿Y es nostro municipal
perque no aná a posá coto a tal escándol? ¿Ahont
dimonis era an aquella hora?

Perque si seguim així amb un municipal com a-
quést y uns joves en tan poca civilisació com a
quélls a l'instanc confudirem Sólle amb l'África.

Sollerics de bona empená

feym a sebra a cad'ascún

qu'hey ha ous a 6 céntims un

y a 7 reals sa dotsena

y tots de sa milló rassa

a s'antic Estany de Plassa.

Tenda de Comestibles, de Grabiell Pomar
Plassa de la Constitució, 17 —Sólle.

Diumenje avespere hey hagué música a sa plas-
sa. Sa concurrenci v'assé poca.

No obstant, devés las onse hey hagué un escán-
dol entre mes de vint joves a demunt es pont de
plasse.

Es sarau acabá amb bufatadas. Sa causa de tot
v'assé un gat, del cual sen reyen varios y un fi des
gat y uns cuánts altres joves l'empregueren a tocs.

¡Senyó Alcalde! Aixó no por aná. No mos passa
des canyó en avall qu'an es poble de Sólle no hey
hagui autoridats ni dimonis per fé justici y evitá es-
cándols perjudicadós de s'honra y ornato d'un po-
ble. Necessitam un municipal bó y fané, qu'evitgue
escándols, o sino mos passará lo mateix que per
certas parts de sas Américas que cada un fá justici
per sas seuas mans.

Igualment feim extensiva sa protesta a tots es de-
més retjidós de s'Ajuntament de Sólle.

Tenim es gust de notificá an es nostros lectós
que día 15 des mes actual a s'Alqueria des Conte
hey heurá unas grans festas. Músicas, corregudas,
balls, etc., etc., de tot hey heurá.

Pero lo mes selecto de tot alló será es
PEIX, CARAGOLS, FREIXURAS, BUTSES
BISTECS, ESTUFAT DE BOU, JELATS,
REFRESCS y BEGUDAS de totas clases, que
La Económica (aprop de l'iglesi), dirigida pe'n Mi-
quel Formatje, Rey des cunyns y fresqués, servirá
a tothóm que no tenga rues a sa bossa, però aixó
sí, tot será de sa milló calidat, heu servirán a uns
preus baratíssims y en molta de servitut, de lo que
já está acreditada tota casa que fassi oló d'en For-
matje.

Sollerics de bon palatje

vos podeu aprepará

per tots aná a visitá

s'establiment d'en Formatje.

Veyas historis de gran való
diuen qu'un sabi de cap poc buit
digué que l'any mil noucents devuit
Sólle tendria un grandió pintó,
qu'amb so pintá faria gran vasa
pues pintaria amb gran perfeccions
tan bé lletereros com carretóns,
tan bé una tenda com una casa.
Mes es tal pintó já te sa fama
Y si cap de voltros no sap qui es éll
no es més qu'es pintó Mateu Orell
y que s'ho speda a s'hostal Ca'n Cama.

SOLLER.-Tip. Moderna de Calatayud y C.ª